“De eerste vijf – zeg maar tien – jaar na de dood van Sarah vreesde ik dat ik het niet zou overleven.” **Een kwarteeuw nadat haar jongste kind omkwam bij een verkeersongeval heeft Marijke Desmet (70) uit Maarkedal het verlies een plaats kunnen geven.** “Maar Sarah blijft een deel van ons gezin.”

Ook 25 jaar na haar dood krijgt Marijkes dochter Sarah nog nieuwjaarscadeautje

GEERT NEYT
MAARKEDAL

“We zorgen ervoor dat er altijd een bloemetje staat. Als de foto van Sarah vergeeld is, vervang ik die”, zegt Marijke Desmet, terwijl ze poseert voor het SAVE-bord dat passanten bewust moet maken om zich voorzichtiger te begeven in het verkeer. Op deze plek troosteloos asfalt in Nukerke, op het fietspad langs de N60 tussen Ronse en Oudenaarde, werd Sarah De Cattelle met haar bromfiets overreden.

> **“Binnen een getroffen gezin rouwt iedereen op zijn eigen manier. Je moet dat leren aanvaarden”**
> **MARIJKE DESMET**
> MOEDER VAN VERONGELUKTE SARAH DE CATTELLE

Marijke Desmet verloor 25 jaar geleden haar dochter Sarah in een fatale verkeersongeval: “Verdriet verandert door de jaren heen.” © FVV

28 november 2001 leek voor het gezin De Cattelle een heel gewone woensdag. “Het middagmaal stond te dampen en Sarahs hond Droopy zat zoals altijd in de garage te wachten tot zijn baasje met haar brommer zou thuiskomen”, zegt Marijke. “Toen mijn man Marnix, zelf een politieman, een kijkje ging nemen omdat ze toch wel erg lang wegbleef, zag hij twee collega’s naar ons huis komen. Hij wist dat er iets ergs was gebeurd.”

Flapuit

Op nauwelijks enkele honderden meters van haar huis in de Pontstraat werd Sarah verrast door een onvoorzichtige vrachtwagenchauffeur die over het fietspad naast de rijksweg achteruitreed om een omweg te vermijden. Het meisje was op slag dood.

“Sarah was de jongste van mijn drie kinderen”, zegt Marijke. “We hadden ook nog een tweede zoontje, maar Emmanuel is al drie uren na de vroeggeboorte overleden. Dat is toch anders. Sarah zat in haar laatste jaar moderne talen-wetenschappen, klaar om studies criminologie aan te vatten.”

“Ze was een flapuit met een wisselend humeur, maar ook zeer sociaal. Veel vrienden, lid van de volleyclub. Een grote dierenvriend ook. Haar hond bleef zo hard treuren dat we hem hebben moeten laten inslapen.”

Vers verdriet

“Verdriet verandert”, zegt Sarah’s moeder. “In het begin was het onleefbaar. Ik stond ermee op en ging ermee slapen. Ik vond wat troost in de muziek die zij graag hoorde, zoals die van Bob Marley of Anouk. Maar je moet leren aanvaarden dat in een getroffen gezin iedereen op een eigen manier rouwt. Voor mijn oudste dochter kwam de weerbots jaren later, mijn man spreekt er moeilijk over, ik moést erover praten.”

> **“Dansen? Ging niet meer. Maar binnenkort ga ik nog eens naar Clouseau met een kleindochter en deze keer wil ik niet op mijn stoel blijven zitten”**
> **MARIJKE DESMET**
> MAMA VAN SARAH

“Nu is de behoefte weg om aan iedere wildvreemde mijn verhaal te vertellen, maar ik heb veel gehad aan de praatgroep van de Ouders van Verongelukte Kinderen (OVK). Ik heb me ook vele jaren voor OVK geëngageerd door te luisteren naar het ‘vers verdriet’ van lotgenoten. Ook daar ben ik mee gestopt. Uit zelfbescherming. Ik vind dat ik mijn deel heb gedaan om een beetje zin te geven aan het zinloze.”

“Dwars door mijn hart”

Hoe het gemis nu voelt, heeft Marijke nog het best verwoord in een post op de Facebook-herdenkingspagina, die nog steeds gevoed wordt met berichtjes. ‘Die diepe wonde is een litteken geworden. Niet altijd zichtbaar, maar het loopt van top tot teen dwars door mijn hart heen’, schreef ze.

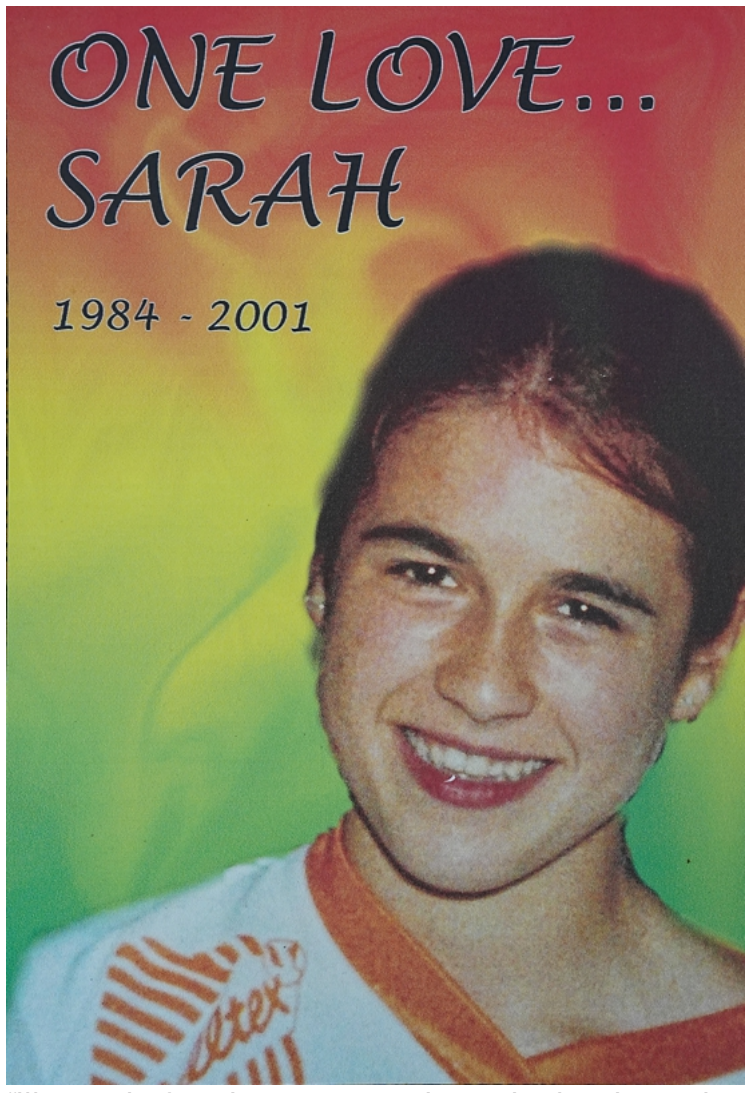
“Ik ga ook niet meer elke dag naar het kerkhof, en al zeker niet op Allerheiligen, wanneer iedereen daar is”, zegt Marijke. “Lange tijd kon ik geen plezier maken. Dansen? Ging niet meer. Maar binnenkort ga ik nog eens naar Clouseau met een kleindochter en deze keer wil ik niet op mijn stoel blijven zitten.”

“Ik heb ook geleerd om leuke plannen niet uit te stellen. Een duur abonnement voor mijn lievelingsploeg Anderlecht? Met mijn zoon een tennistoernooi van Venus Williams bijwonen? Ik aarzel niet. En mijn zes kleinkinderen krijgen geen geld als cadeau, maar een gezamenlijke activiteit.”

Onzichtbare metgezel

De moeilijkste dagen zijn die rond de verjaardag van het ongeval. “Dan zijn mijn man en ik het liefst aan zee, met een ander koppel lotgenoten die hun kind verloren hebben rond diezelfde datum. Dan waaien we samen uit of schrijven de namen van ons overleden kind in het zand.”

“Sarah blijft deel van onze familie. Van haar zus en broer krijg ik nog ieder jaar een nieuwsjaarscadeau dat verwijst naar haar. En mijn ouders, die allebei 94 zijn, blijven een centje geven voor Sarah, waar we dan bloemen mee kopen voor haar. Zolang ik leef, blijft Sarah mijn onzichtbare metgezel.”

“Wat me in het begin kon troosten, was de muziek te leren kennen die Sarah graag hoorde, zoals die van Bob Marley”, zegt Marijke. © FVV